

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu: Bu Sistemin Tüm Felaketlerine Son Vermek İçin Faşist Saldırının Birden Fazla Cephesi ile Mücadele Edip Her Cephede Mücadeleyi İlerletmeliyiz

31.10.2026 • Kolombiya Devrimci Komünist Grubu (GRC) • Yeni Komünizm

Editörün notu: Bu yazı İspanyolca olarak 14 Ekim 2026 tarihinde Kolombiya Devrimci Komünist Grubu'nun (GCR) (@comrevco) yayın organı Alborada Comunist'a da yer almıştır ve revcom.us gönüllüleri tarafından İngilizceye çevrilmiştir. Bu İngilizce çevirisinden de aşağıda yer alan Türkçe çeviri yapılmıştır.



Abelardo de al Espriella (ADLE) iktidara geleli yaklaşık iki ay süre geçmiştir ancak daha şimdiden yüzyıllar geçmiş gibi hissettirmektedir. ADLE hükümeti sadece devleti değil, toplumu da büyük çoğunluğun pahasına zenginleri ve ultra zenginleri savunacak ve destekleyecek şekilde dönüştürmekte, seküler devlet prensibini paramparça edecek şekilde dini köktencilik teşvik etmekte, basın özgürlüğüne saldırmakta, kadınların üzerinde baskıcı ataeril kontrolün yeniden kurulması için çalışmakta, farklılığa, hakikate ve eleştirel düşünmeye karşı bir kültürün yaygınlaştırılmasında, çevrenin kapsamlı bir biçimde sömürülmesine engel teşkil eden her şeyi ortadan kaldırmakta tam gaz ilerlemekte, hakim sınıflar içerisinde gelenler de dahil olmak üzere protesto eden herkesin tutuklanması, protestonun suç ilan edilmesi ve genel olarak yoğunlaşan baskı ile birden fazla cephede savaş vermektedir. Bunun bir yoğunlaşması olarak faşist eğilimli Turbay [1978-1982 yıllarında Kolombiya'nın başkanı] Güvenlik Kanunun temelsiz suçlamalarını, cadı avlarını ve yarattığı genel korkuyu ve Uribe hükümetinin [2002-2010] “demokratik güvenlik” söylemini anımsatan, ancak bunu daha da aşırı seviyelere çıkaran “Terör

Karşıtı” Kanun bulunmaktadır.

Bu saldırılar hızlı ve yoğun bir biçimde gerçekleşmektedir. İnsanları korkutarak muhalefeti yormayı ve kamunun bu hareketlere toleransını arttırmayı amaçlamaktadır. Dünyanın farklı bölgelerinde aşırı sağ ve faşist güçlerin yükselişte olduğu bir bağlamda bunlar yapılmaktadır. Latin Amerika’da “turuncu dalga” dedikleri şey hakim sınıfın eski ve yeni faşist eğilimli tiplerinin yer aldığı kesimlerinin (bir yüzyıl öncesinin “Leoparlar” partisinin eski muhafazakarlarının Nazi yanlısı kısımlarından Gilberto Alzate, Laureano Gómez ve Fernando Londoño gibi figürlere ve oradan da Laureano’nun torunlarından ve o torunların çocukları ve ADLE hükümetindeki onlara benzer diğerleri gibi) faşist Trump karşısında diz çökerek ABD emperyalizminin bu ülkeleri daha da kapsamlı bir biçimde boyunduruğuna almasına imkan vermesi ve komünizm karşıtlığı ve dini köktencilik de dahil olmak üzere tüm paketi bu ülkelere getirmesi ile güçlenmektedir. Bu “turuncu dalga” programının merkezinde yer alan şeylerden biri de “kamusal güvenlik” ve “suça karşı savaş” söylemleridir ancak bunlar bir el çabukluğu numarasından ibarettir; hedefleri “suçla savaşmak” değil, faşizmin merkezinde yer alan bir sistem olarak bir faşist polis devleti rejimi kurmak ve halka karşı terör suçları işlemektir.

Bu faşistler sadece “kaçık” insanlar veya basitçe “güce aç” ve “intikam peşinde” kişiler değildir, bunlar bizzat kapitalist-emperyalist sistemin toprağından yetişmektedirler. Bu sistemi sistemin tarihindeki en büyük kriz olabilecek bir şey ile karşılaşmakta olduğu bir dönemde (20. yüzyılda bu sistemin iki temel krizinin iki dünya savaşına sebep olduğunu hatırlamakta fayda var) “her ne pahasına olursa olsun” korumakta kararlıdırlar. İklim krizi, emperyalist süper güçler olan ABD ve Çin arasındaki tırmanan rekabet, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki dönemde ABD tarafından başı çekilen “uluslararası kanunların” ve küresel “düzenin” -ve bu küresel düzenin herkes için adalet, eşitlik ve daha iyi bir gelecek anlamına geleceği yalanının- çöküşü ve bunun Filistin halkına soykırım yapılması, Ukrayna’daki savaş, Ortadoğu ve Sahra altı Afrika’nın her bölgesinde yer alan kriz gibi Sovyet sosyal-emperyalist bloğunun çöküşü veya İkinci Dünya savaşı dönemine kadar giden yoğunlaşmakta ve derinleşmekte olan çatışmaları yeniden açığa çıkarması pek çok şekilde bu sistemin genel bir kriz içerisinde olduğu hakikatine işaret etmektedir.

Bu sistem pek çok şekilde insanlık için arzu edilecek bir geleceęi temsil edemeyeceęini bize göstermektedir. Ancak kapitalist sistemin içinde bulunduęu bu kriz hiçbir şekilde sistemin kendi başına çökeceęi anlamına gelmemektedir. Bu sistemin çöküşü için milyonlarca insanın örgütlü bir biçimde onu devirmek uğruna çalışması gerekmektedir. Bir devrim gerekmektedir. Gerçek bir devrim, gerçekten. Burada ve pek çok ülkede.

Devrim sadece popüler bir ayaklanma veya “patlama” değildir. Halk kitlelerinin bütün baskı ve sömürü ilişkilerini ve sistemlerini ortadan kaldırmak ve insanlığı bunun ötesine taşımak için örgütlendięi, halk kitlelerine gittikçe daha bilinçli bir mücadele vermeleri için önderlik edildięi bir kitle hareketidir.

Bu sistemin içerisinde bulunduęu, her yerde Trump’dan Milei’ye, De la Espriella ve Bolsonaro’lara kadar faşistlerin tırmanışına sebep olan derin kriz aynı zamanda tam tersi (yani pozitif!) yönde radikal bir deęişiklik fırsatını da sunabilir: insanlığı kurtarma yolunda ilerleyen gerçek bir devrim. Açıktır (veya açık olmalıdır) ki “toplumun içerisinde bulunduęu bu derin ayrışmalar ve kriz sadece bir ya da öteki radikal biçimde çözümlenebilir – ya gerici, katliamcı baskı ve yıkımın uygulandığı şekilde veya radikalce özgürleştirici bir devrim şeklinde”.

Eđer şu an ayağı yere sağlam basmayan faşist ve gerici hükümetler konsolide olup güçlenirse devrimci mücadele daha zor hale gelecektir (tabii ki hiçbir zaman kolay olmayacaktır!) ve hatta radikal derecede farklı bir gelecek olasılığı risk altında kalacaktır. Kısacası evet, Katolik köktencilere ve çok sayıda Pentecostal kilise arasında büyük bir toplumsal taban bulan ADLE rejimi de dahil olmak üzere bu faşist rejimlere karşı direniş çok önemlidir. Bu hükümetlerin işledikleri suçların cezasız kalmasına izin vermemeliyiz ve her korkunç hamlelerine daha da güçlenen şekilde toplumun devrimci dönüşümü çerçevesinde direnmeliyiz. Direniş genişlemeli, derinleşmeli ve daha da kararlı hale gelmelidir, toplumun her tarafından insanları ayaklanmaya ve HAYIR demeye çekmelidir. Ancak en nihayetinde eđer bu direniş bu sistemin çerçevesi içerisinde sıkışmaya devam ederse, hâkim sınıfın bir ya da diğer kanadı altında güvenlik aramak veya seçim yolu ile sınırlı kalırsa faşizmden ya da bu sistemin işledięi bütün korkunç suçlardan kurtulamayız.

Bazıları yeni bir “toplumsal patlama” olasılığını hâkim sınıflara uyarı olarak (ve kendi istekleri olarak) kullanmışlardır bile. Böyle bir patlama mümkündür ancak kaçınılmaz değildir ve ne kadar motive edici veya cesur görünürse görünsün böyle bir “patlama” kendi başına ihtiyaç duyulan dönüşümü beraberinde getirmeyecektir. İran’daki ayaklanmalar veya 2010’ların başlarındaki “Bahar” bunun bir göstergesidir. Yeni bir “patlama” da olabilir, ancak bu patlama en nihayetinde aynı çerçeve içerisinde kalmaya devam ederse temel bir değişiklik olmayacaktır ve hatta toplumun objektif bir umut ile dolması gereken büyük kesimlerinin umutsuzluğunun daha da derinleşmesine sebep olacaktır.

“Yüzleştığımız şeyler” ve “yolumuzdaki engeller” aynı zamanda önemli bir biçimde halkın düşüncelerini -hakikati anlamak ve onunla baş etmek konusunda tüm tamamen hatalı ve zararlı düşünüş biçimlerini- de içermektedir. Sadece devrimin düşmanları arasında değil, dostları içinde de bu geçerlidir ve aslına bakılırsa özellikle de bu devrime en çok ihtiyaç duyan ve onun güçlerinin bel kemiğini oluşturacak kesimler arasında bu mücadele çok önemlidir.

Revolution (revcom.us) sitesinde paylaşılmış olan bir mektubun bahsettiği üzere: **“Halkın düşünüş biçimlerini büyük ölçüde ve radikal biçimde dönüştürmeden milyonlarca insanı devrim yapmak için öne çıkarma şansımız yüzde sıfırdır ve halkı içerisinde kapana kısılmış oldukları büyük saçmalıklardan -ki çok saçmalık var!- kurtarmak ve onları devrime kazanmak için şiddetli ve aman vermez bir ideolojik mücadele vermeden de halkın düşünüş biçimlerini büyük ölçüde ve radikal biçimde dönüştürme şansımız yüzde sıfırdır.”**

Baskıcıların ve sömürücülerin kullandığı aynı çerçeve içerisinde düşünerek mücadele veremezsiniz. Reformistlerin düşünüş biçimi bu çerçeve içerisinde (ve hayır, reformizmin toplumu gerçekten değiştirmek için bir metot olarak sunulmasını eleştirmek halkın içinde bulunduğu durumları iyileştiren reformlara karşı çıkmak demek değildir): ara dönem seçimlerde “sarkacın sola sallanmasını beklememiz gerekir” (aslında biraz daha az sağa gitmesi), burada veya şurada “demokratik hesaplamalar”, “kuvvetler ayrılığı” falan filan. Çok sayıda insanın gerçek toplumsal fay hatlarını oluşturan yoğunlaşmaları ve çelişkileri anlamak ve sonrasında dönüştürmek için gerekli olan çerçeveyi anlamak için çalışması ve çok sayıda insanın bu

toplumsal kırılımların beraberinde getirdiđi ařađıdaki adaletsizliklere son vermek iin verilen mcadelede devrimcilere katılması gerekmektedir: kadınların ařađılandığı, insandıřılařtırıldığı ve ataerkil biimde boyunduruk altına alındığı ve genel olarak cinsel ynelim ve cinsiyete dayalı tm baskı biimlerine son vermek; evrenin yıkıma uđratılması ve smrlmesine son vermek; fakirliğe, iřsizliğe ve bunların sebep olduđu alığa ve bu sistemin zellikle de temel kitlelere mensup genleri hedef alacak řekilde acı bir ahlaki ve entelektel erimeyi dayatmasına son vermek; halka karřı savařa, katliamlara, zorlu glere ve genliđin sulu ilan edilmesine ve deđiřim ihtiyaı ile ayaklananların kanlı bir biimde bastırılmasına son vermek; Yerli halkların ve Siyah halkın baskı ve smrsne ve iřsizlik ve yoksulluk gibi diđer sorunları meřrulařtırma amacıyla kullanılan ırkılık ve yabancı dřmanlığına son vermek; eleřtirel ve bilimsel dřncenin bođulması ve tutuklanmasına ve btn bađnazlıkların teřvik edilmesine son vermek; Kolombiya gibi emperyalizmin boyunduruđundaki lkelerde emperyalist egemenliđin ve gıda bađımlılıđının derinleřmesine ve emperyalist savařlara son vermek.

Btn bu adaletsizliklere DUR demek, bu mcadeleleri gerek bir devrim hareketi olarak řekillendirmek gerek bir devrime stratejik bir biimde yaklařmanın kritik bir parasıdır. Bu farklı direniř hareketlerinin rejimi tamamen devirmek iin bir kitle hareketine ve politik krize dnřecek řekilde gerek bir devrim perspektifinde bir araya gelmeleri dnya apında bir srecin de bir parası olacak řekilde. tm kapitalist emperyalist sistemi yenmek iin mcadelenin temel noktalarından biridir.

Geniř aplı, derin ve kararlı bir anti-fařist ve anti-emperyalist mcadeleye ihtiyacımız var! Normalleřtirme! Uyum sađlama! iřbirlikilik yapma!